

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΗΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν *Αθήναις φρ. 15—*Εν δι ταῖς ἑπαρ. φρ. 18—*Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΚΟΥΣ ΜΑΣ.

Ωρα καλή 'στὴν πρύμνη σας κι' ἀέρα 'στὰ πανιά σας,
 •Ο δρόμος σας μὲ λούλουδα καὶ δάφναις ἄς στρωθῆ,
 *Όλα καλὰ καὶ εὐκολὰ νὰ φαίνωνται 'μπροστὰ σας,
 Καὶ οὔτε ἕνας κούνουπας ἐμπρός σας νὰ βρεθῆ.
 Πάρτε μαζὶ τῆς πήχαις σας, πένα, χαρτί, μελάνι,
 Μὰ πάρτε γιὰ καλὸ κακὸ κι' ^{αἰφῶδη} ~~ἀπὸ~~ γιαταγάνι.

•Αλλ' ὅμως μὴν τὸ βγάλετε ποτὲ ἀπ' τὸ φικάρι,
 Ἄλαργα ἀπὸ πόλεμο καὶ αἱματοχυσία . . .
 Σεῖς πᾶτε γιὰ τὰ σύνορα νὰ κάμετε παζάρι,
 Καὶ νὰ μᾶς τὰ χαράξετε μὲ ἄκρα ἡσυχία.
 Τὸ γιαταγάνι νάχετε μονάχα 'γιὰ τὸν τύπο,
 Φθάνει νὰ τοὺς τρομάξετε μὲ τοῦ σπαθιοῦ τὸν κτύπο.

~~Κι' ἂν μὲ τοὺς Τούρκους ἔξαφνα 'στὰ χέρια τσακωθῆτε,
 Ἄπάνω εἰς τὴ φούρια σας μὴ σῦρετε σπαθιά . . .
 Γενναῖοι κι' ἀφοβαί *Ρωμηοὶ 'στους Τούρκους νὰ φανῆτε
 Καὶ μ' ἕνα μόνο σφάλμαρο ἦ καὶ μὲ μιὰ γροθιά.
 Κι' ἂν βγάλῃ τὸ σπαθὶ κανεῖς, 'στὰ φέμματ' ἄς τὸ βγάλῃ,
 Καὶ δίχως αἶμα ἄς χωθῆ 'στὴ θήκη του καὶ πάλι.~~

Φθάνει νὰ 'δοῦν οἱ ἄπιστοι καθὼς κι' οἱ ἄλλοι ξένοι | 1,
 *Ότι κι' ἐμεῖς 'στὴ μέση μας μακρὸ σπαθὶ φοροῦμε,
~~Κι' ἂν ἡ δουλειὰ σου πάλι εἰς τὴν καταμύνη~~
 Σὰν παλληκάρια ξέρομε τρίγκ-τρίγκ νὰ τὸ βροντοῦμε.
 Τιμῆσετε τὸ σόι μας καὶ ὅλη τὴν πατρίδα
 Μὲ μπάτσους μόνο καὶ γροθιαῖς, ἀλλ' ὄχι μὲ λεπίδα.

~~Σεῖς ἀστραπῆς τὸ ἄλογο τὸ φτερωτὸ καββάλα,
 Ἄπ' τὰ βουθούνια χύνετε πολεμικὴ φωτιά,
 Πότε μὲ λόγια δυνατὰ, καὶ πότε μὲ τὴν πάλια
 Δείξετε σ' ὄλους τί θὰ ἦν *Ρωμηὸς καὶ λεβεντιά.
 Πετᾶτε 'ὅταν Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ ἀπάνω 'στὸν ἀέρα,
 Κι' ὅπου σταθῆτε στήνετε Ἑλληνικὴ παντιέρα.~~

Ἄπάνω εἰς τὰ σύνορα στηλώσετε τὰ μάτια,
 Καὶ ὅλοι προσπαθήσετε μὲ τὴν κατεργαριά,
 Μήπως κρυφὰ τοὺς κλέψετε καὶ ἄλλα γῆς κομμάτια,
 Χωρὶς νὰ καταλάβουε αὐτὴ τὴν πονηριά.
 Γαρίδα γιὰ τὰ σύνορα τὸ μάτι σας ἄς γίνη,
 Μήπως ἀντὶ νὰ κλέψετε, σὰς κλέψουε ἐκεῖνοι.

Souris

7 Ἰουνίου 1881

ΠΕΝΙΕΣ

Γνωστόν είναι ότι πολλά έρωτικά ραβασάκια ανταλλάγησαν ισάγως μεταξύ του κ. Κουμουνοδούρου και του κ. Καραπαύλου...

Όταν θέλω, σὺ δὲν θέλεις, Τώρα ποὺ δὲν θέλω, θέλεις; Μὰ κ' ἐγὼ γι' αὐτὸ δὲν θέλω, Γιὰ νὰ θέλῃς, ὅταν θέλω.

Εἰς βλέπων ἐν τοῦ ἡμετέρου στρατιωτικοῦ ἐρυθροῦ σταυροῦ ὠραῖον μουλᾶρι, ἀναφωνεῖ: — Μωρὲ μουλᾶρι! Βασιλῆᾶς!

Μετὰ τὴν κάθοδον τῶν Ἑρακλειδῶν, τὸ ἴσως ἀξίας γεγονὸς ἐν τῇ μελλοῦσῃ ἱστορίᾳ, βεβαίως θέλει εἰσθαι ἡ ἀνοδος τῶν Κουμουνοδουρικῶν εἰς Θεσσαλίαν.

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φαλήρου Νοσοκομεῖον τέλος ἐπισκευάζεται, ἔχον ἀναπεπταμέναις τὰς τε θύρας, τὰ τε παράθυρά του. Ὡστε δυνάμεθα τῶρα νὰ τὸ ὀνομάσωμεν λέγει τις ἄεροκομεῖον...

Ὁ Β. θέλων νὰ πειράξῃ τὴν κ. Β. εὐχεται αὐτῇ τὸν θάνατον... — Δὲν σοῦ δίδω.

Ὁ παρακαθήμενος Ρ. κομπλιμεντάρων τὴν κ. Β. τῇ λέγει: — Ἄν ἤκουε, κυρία μου, ὁ Θεὸς τοὺς κοράκους, θὰ ἦσαν ὅλοι οἱ γαδάροι ψάρφιοι!

Συμφωνεῖτε κύριοι ὁμογενεῖς μετὰ τοῦ κ. Δευνερῦ, ὅτι καὶ οἱ ταχυδακτυλοῦργοι εἶναι τραπεζίται, ἀφοῦ ἐργάζονται πάντοτε ἐπὶ τραπέζης;

Ἐν τῷ Θεάτρῳ τοῦ Παρθενῶνος πηγαίνουν περισσότεροι μέσα, παρὰ ἔξω. Εἰς βλέπων τὸ ἐξῶθεν πλῆθος ἐρωτᾷ: — Μπρὲ, τί κάνουν ἐκεῖνοι ἐκεῖ; — Παρατηροῦν ποιοὶ πᾶνε μέσα.

Πολὺ καλῶς δὲ ποιοῦντες οἱ κ. Ταβουλάροι μᾶς παρέθεσαν κατὰ τὴν τετάρτην παράστασιν κωμῳδίας, διότι ἄλλως εἴχομεν σκοπὸν νὰ προτείνωμεν αὐτοῖς ὅπως ἐπιγράψωσιν ἐπὶ τῆς θύρας των τοὺς στίχους τοῦ Δάντου.

Per me si va nella città dolente Per me si va nell'eterno dolore

Ἄλλὰ καὶ πάλιν κατὰ τὰς κωμῳδίας — γνωστὰς ἄλλως — τινὲς ἔμουρμούριζαν, λέγοντες ὅτι τὸ κωμικὸν ἄλλας ἐρίπτετο ὀλίγον μπόλικο. Καθ' ἑμᾶς καλλίτερον τὸ φαγὶ νὰ τσιμπᾷ στὸ ἄλατι, παρὰ νὰ ἦναι ἀνάλατο.

Παρέα.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΦΡΕΝΟΒΛΑΒΟΥΣ.

(Συνέχεια)

Ἐξύπνησα. Ὁ κώδων τοῦ ἀπέναντι τοῦ φρενοκομείου κειμένου Σχολείου με ἐξύπνησεν ἑκτὴν ὥραν ἀκριβῶς τῆς πρωίας. Πολυὲς γέρον κρούει κατραμένον κώδωνα, ὅστις εἶναι προωρισμένος νὰ ἐγείρῃ τῆς κλίνης τοὺς δυστυχεῖς μαθητὰς...

εἶναι δι' ἐμὲ ὁ πρῶτος τρελλός, μοὶ εἶπεν, ὅτι πρέπει νὰ ἐγκαταλείψω τὸ φρενοκομεῖον καὶ νὰ μεταβῶ εἰς.....

Ἡχαριστήθην μεγάλως ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι τούτῳ, καὶ εἰς τοὺς φρενοβλαβεῖς ἀρέσκει ἡ ἀλλαγὴ. Ἡτοιμάσθην καὶ μετὰ δύο ὥρας ἐξῆλθον μετὰ τινος ἀνθρώπου, ὃν ἰθὺς φρενοβλαβῆ καὶ ὅστις δι' ἐμὲ τὰ εἶχε τετρακόσια. Πόσοι ὅμως με τετρακόσια θεωροῦνται τρελλοὶ καὶ πόσοι με διακόσια φρόνιμοι. Μὰ τὰ χα εἶναι εὐκόλον νὰ ἐρίση τις τὰ ὄρα τῆς τρέλλας καὶ τῆς φρονιμάδας; Ὁ Voltaire ἔλεγε:

Quelle est cette mince cloison qui sépare l'instinct de la raison?

Δὲν δυνάμεθα ἀπ' αὐτῆς καὶ ἡμεῖς νὰ ἐρωτήσωμεν:

Quelle est cette mince cloison qui sépare la folie de la raison?

Ἐίδον εἰς τὴν Αὐστραλίαν πατέρα νὰ φρονεῖ τὸ τέκνον του, ὅπερ ἐθελάζεν ἡ συζυγὸς του, διὰ νὰ δώσῃ αὐτῇ νὰ θηλάσῃ κυνάριον τὸ ὁποῖον ἐδώρησαν αὐτῷ.

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ.

Ὁ κ. Α. κατέρχεται ἐφ' ἀμάξης τὴν ὁδὸν Σταδίου, ὅτε ὁ ἀμαξηλάτης πτυε ἀριστερόθεν καὶ ἀφροστεφῆς δρόσος κατακλύζει τὸν κ. Α.

— Πρόσεχε δὰ ἀμαξᾶ. — Πέρασε δεξιά, ἐγὼ φτίνω πάντοτε ἀριστερά. Καὶ ὁ κ. Α. σπογγιζόμενος ἀποσύρεται πρὸς τὰ δεξιά...

Ἐν τινὶ δαίτηρ ὁ κ. Β. ἐπιπίπτει λαύρος κατὰ πινάκλου ἰχθύων, ἀφίχνω ἐπ' αὐτοῦ τὴν εὐωδίαν μόνον.

— Ἄλλὰ, κύριε, τῷ λέγει δειλῶς ὁ παρακαθήμενος, ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὰ ψάρια. — Ἄ! Οὐδέποτε ὅσον ἐγὼ.

Ὁ κ. Γ. ἐπανερχόμενος ἐκ τῆς Ἀθηναϊκῆς Λέσχης εὐρίσκει τὸν ζωμὸν πολλὸν ἄλμυρον καὶ ῥίπτει τὸ πινάκιον πληρὲς ἐτι διὰ τοῦ παραθύρου εἰς τὸν κήπον.

Ἡ κυρία μετὰ μοναδικῆς ψυχραιμίας ἐγείρει τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ τραπεζομανδύλου μετὰ τοῦ περιχομένου των, καὶ τὰ ἀποστέλλει διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ πρὸς τὸν ζωμόν.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, οὐρλιάζει ὁ κύριος. — Ἐνόμισα ὅτι ἤθελες νὰ φάγῃς εἰς τὸ περιβόλι.

Ὁ νεαρὸς Δ. γνωστὸς ἐπὶ ζωηρότητι ζητεῖ παρὰ τῆς μητρὸς του ἑκατὸν φράγκα.

— Καὶ τί θὰ τὰ κάμῃς; — Ἐγὼ προσκαλεῖσαι μερικὸς φίλους μου νὰ φαμε. — Δὲν σοῦ δίδω. — Αἱ μὰ τοῦτο δὲν ὑποφέρεται! πλεόν, πρέπει νὰ τε...

λειώσῃ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις εἶμαι ἐκταθειμένος. Καὶ ὁρμῶν ἐκτός ἑαυτοῦ ἀρπάζει δύο πιστόλια ἐκ τοῦ τοίχου κρεμαμένα. Δυστυχῆ, τί θὰ πράξῃς, ἐρωτᾷ συγκεκνημένη ἡ μήτηρ. — Τί θὰ πράξω νὰ, θὰ... τὰ πωλήσω...

Ἐν τινὶ αἰθούσῃ συνομιλοῦσι περὶ ἱατρικῆς ἐπιστήμης καὶ Ἀσκληπιαδῶν. Εἰς — Εἶδατε ποτὲ ἱατρὸν νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τινος; Πάντες σιωπῶσιν. Αἴφνης ὁ κ. Ε.

— Μάλιστα, γνωρίζω ἕνα, λέγει. Ὁ πελάτης του διήρχειτο ἐποχούμενος: οἱ ἵπποι ἀφηνιάζουσι, καὶ ὁ ἱατρὸς ὅστις ἦτο τυχαίως ἐκεῖ ἀρπάζει τὰ ἦνία, καὶ οὕτως σώζει κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὴν ζωὴν τοῦ πελάτου του.

Κόπονσταμ.

20

Βαρβατοὶ ἐκ τῶν ἐν Χαλκίδι ψύλλων ζυγισθέντες ἐσχάτως ἔδωκαν βάρους 2 κόκκων. Νέμονται δὲ τὸ σῶμα ἐκάστου στρατιώτου κατ' ἐλάχιστον περὶ τοὺς 600, ὥστε ἡ ψυλλικὴ ἐκάστου λόχου δύναμις ἀνέρχεται εἰς 150,000 χιλ. ἡ τοῦ τάγματος εἰς 600,000 καὶ ἡ τοῦ ἐν Χαλκίδι στρατοῦ συμποσομένου εἰς 6,000 εἰς 3,600,000! Τὸ ὑπ' αὐτῶν κατ' 2½ ὥρας ἀφαιρούμενον αἷμα ἀνέρχεται εἰς 360 χιλ. κόκκους ἢ 6,000 δρ. ἢ 15 ἔκ. αἵματος. Εἰς 2 δὲ δάδας περίπου ὑπολογίζεται τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ὡστε οἱ ψύλλοι ἀφαιροῦσι 7 ἀνδρῶν τὸ αἷμα ἑκατὸν ἡμερονύκτιον. Ἄν δὲ ἀναλογισθῇ τις ὅτι ἐν ἐν Χαλκίδι ὁ στρατός εὑρίσκεται ἀνω τῶν σου μηνῶν ραπέι, ὅτι 420!!! ἀτόμων τὸ αἷμα ὑπέκλεψαν οἱ φοβεροὶ οὗτοι Βελέντζηδες.

Ἐίχον νὰ ἐξέλθω τοῦ φρενοκομείου ἑνδεκα μῆνας, δώδεκα ἡμέρας, πέντε ὥρας καὶ τριάκοντα δύο λεπτά! Εἶναι λοιπὸν εὐκόλον νὰ ἐνοήσῃτε πόσον εὐχαριστήθην εὐρεθείς ἐλεύθερος εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐλευθέρως θεωρῶν τοὺς ὁμοίους μου. Θέλετε νὰ μάθητε τί ἀπήνησα ἅμα ἐξῆλθον τοῦ φρενοκομείου; Πρεσβείαν ἐν στολῇ μεταβαίνουσιν παρὰ τῷ μονάρχη. Κατελήφθην ὑπὸ σπασμωδικῷ γέλωτος καὶ θυμοῦ ἐν ταύτῳ. Γέλωτος, διότι ἐνεθυμήθην δυστυχῆ τινα, ὅστις ἦτο ἐν τῷ φρενοκομείῳ πάσχων τὴν οὕτω δὴ καλουμένην μεγαλομανίαν καὶ οὐ τὸ στήθος ἦτο πάντοτε πληρὲς παρασῆμων, ἃ κατεσκεύαζεν αὐτὸς ὁ ἴδιος. Θυμοῦ δὲ, διότι αὐταὶ αἱ χρυσαὶ στολαὶ καὶ τὰ παράσημα τρελλαίνουσι τοὺς στενοκεφάλους. Φρονῶ, ὅτι ὁ μέγας Δαρβίνος ἤρχισε νὰ μελετᾷ τὸ ζήτημα, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπὸ τοῦ πιθήκου, ἀφοῦ εἶδε τὸν ἄνθρωπον ἐνδεδυμένον ὡς ἐνδύουσαν τοὺς πιθήκους. Βλέπετε τοὺς πιθήκους πόσον χαίρουσιν ὅταν ἐνδύουσιν αὐτοὺς με χρυσᾶ ἐνδύματα καὶ τοὺς βάλλοισι παράσημα; Τὸ αὐτὸ δὲν συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον; Πάντοτε ὁ ἄνθρωπος μοὶ ἐφάνη τὸ γελοιωδέστερον ζῶον.

Οἱ ἐξυπνοὶ ἐνδύονται με χρυσᾶ καὶ βάλλοισι παράσημα διὰ νὰ γελάσωσι τοὺς ἡλιθίους. Οὗτοι με θαυμασμὸν βλέπουσι τὰ χρυσᾶ ἐνδύματα. Κάπου κάπου δὲ εὐρίσκονται καὶ τινες, οἵτινες γελάσῃ καὶ με τοὺς μὲν καὶ με τοὺς δέ.

Τώρα εἰς τὸν δέκατον ἑννατον αἰῶνα, καὶ αὐτὸν τὸν θεὸν ζητοῦσι νὰ ἐκθρονίσωσι, καθ' ὃν καὶ αὐτὴν τὴν φύσιν περιφρονοῦσιν ἀφαιροῦντες ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου οργανισμοῦ οὐσιωδέστατα ὄργανα, καθ' ὃν ἀποδας πέμπουσι τοὺς αὐτοκράτορας εἰς τὸν τάφον, καθ' ὃν βαπτίζουσι πεθαμένους τοὺς Littré, καθ' ὃν ὅλοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ δμῖλωσι καὶ νὰ γράψωσι, καὶ κατ' αὐτὸν λέγω ἀκόμη τὸν αἰῶνα, χρωματισμένοι καὶ χρυσομένοι, ἐξέρχονται οἱ μεγαλοφρεῖς ἄνδρες, οἵτινες βεβαίως κατὰ τοὺς ἀνθρωπολόγους, διὰ νὰ ἐξέρχωνται οὕτω, ἔχουσιν ἀσθενῆ μοῖραν τινα τοῦ ἐγκεφάλου των. Ἀποσκορακίσσατε τὰς τοιαύτας γελοίας ἐνδυμασίας καὶ ἔξαι, προϊστορικῆς βαρβαρῶς ἐποχῆς κληρονομίας, καὶ μιμηθῆτε τοὺς Ἀμερικανούς, οἵτινες εἶναι οἱ ἀνθρωπότεροι τῶν ἀνθρώπων.

Ἐνῷ ἔλεγον οὐα ἀναγιγνώσκεις, ἀναγνώστα, περιπατῶν, ὁ δὴγόρ μου πληθιάσας με μοὶ λέγει: Βλέπεις τὴν γυναῖκα ταύτην τὴν γραῖαν; Κατ' ἐν τῷ ζῶν πρέπει νὰ κρατῇ σκεπαμένον. Καὶ ὄντως ἐκράτει ἡ πάνουργός γραῖα βρέφους. Δὲν τὸ εἶδον, ἤκουσα ὅμως τοὺς κλαυθμηρισμούς του. Τί κρα-

1881 January 2

νά καταξοχήση τὸ ἀρίσιον καὶ τὸ καταπίη, ὡς ὄναγρος ἐπὶ τῆς ὄνου. . . Εἰς τὴν 6'. πρᾶξιν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ὄκον τῆς Μαργαρίτας λέγει,

Salve, dimora casta e pura.

Καὶ τὸ Salve αὐτὸ, τὸ χαῖρε αὐτὸ ἐκ τῶν χειρονομιῶν του φαίνεται ὅτι τὸ ἀποτεινεί ποτε πρὸς τὸν ὑποβολέα καὶ ποτε πρὸς τὴν ἀντίθετον τῆ οἰκία πλευρὰν τῆς σκηνῆς.

Ὁ Μεριστόφελ! Ὁ Ἰταλὸς ἐκεῖνος βαθύφωνος ἐνόμισεν ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ Μεριστόφελ εἶναι κωμικόν, ὅτι εἶναι arlecchino ἢ meneghino ὅτι τὸ κοινὸν ὀφείλει νὰ γελά, ὅταν τὸν βλέπῃ. Ὡ τῆς ἀθλιότητός του! Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὴν μύτην του ἐπὶ τὸ κωμικώτερον προσέθηκε μίαν παραφυάδα ὑπέρογκον. Εἶναι ἀεικίνητος, ἀπὸ τῆς πρώτης του ἐμφάνισεως εἰς τὴν σκηνὴν γυρίζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἄν σθοῦρα* χειρονομεῖ ὡς σχοινοβάτης* τὸ βῆμά του, αἱ καμπαι, ἡ στάσις, οἱ γέλωτες, τὸ βλέμμα, ὅλα ὅλα εἶναι ὑπερβολικὰ, ἀγοραῖα, μωρὰ, κινοῦν τὴν ἀγανάκτησιν. Ὁ Βαρύτονος (Βαλεντίνος) καὶ ἡ μεσόφωνος (Συβέλ) σχετικῶς καλῆτεροι. Ἀλλὰ καὶ αὐτοί. . . Ἡ Μαργαρίτα εἶναι νέα ὠραία* τέχνη καὶ φωνὴ καλοῦσι* ἄς εἶναι τέλος πάντων* δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν ἀπαιτήσεις πολλὰς. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ὀλίγη δραματικὴν τέχνην ἔχει. Κωμικωτάτη ἦτο ἡ θέσις, ἣν ἔλαβε ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς ἐμφάνισι, ὅτε ὡς ἐν δράματι παρουσιάζεται τῷ Φάουστ* εἶχε τὸν λαίμυρον ἀνυψωμένον καὶ κεκλιμένον, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι εἶχε ἐνώπιόν τῆς ἰατρῶν, πρὸς ὃν ἐπεδεικνυε κανὲν ποινὴν εἰς τὸν τράχηλον. Ὅταν ἀποθνήσκῃ ὁ ἀδελφός τῆς πρέπει νὰ τρέξῃ δραματικῶς ἄδουσα, Βαλεντίνε! Βαλεντίνε! Αὐτὴ εἶχεν ἐξέλθει προηγουμένως εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἐκρύπτετο ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν ὀπισθεν ἄλλου τινος, ὅστις ὅμως, ἐπειδὴ ἔτυχεν ὢν μικρόσωμος, δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ αὐτήν, μεγαλώσωμον. Δὲν ἔμενεν ἡ εὐλογημένη ὀπισθεν τῶν παρασκηνίων καὶ νὰ ἐξέλθῃ ὅταν ἦτο ἡ ὥρα;

Οὐδὲν κωμικώτερον τῶν σκηνογραφιῶν.

Ὁ Φάουστ λαμβάνει χώραν, ὡς γνωστὸν, ἐν Γερμανίᾳ. Αἱ σκηνογραφίαι ὅμως παρίσταν οἰκοδομὰς Ἰταλικὰς, ὁδοῦ τῆς Bologna. Τίς εἶδέ ποτε ἐν Γερμανίᾳ ἀρχιτεκτονικὴν Ἰταλικὴν, οὐχὶ γοτθικὴν, οὐχὶ τὰς ὑψιτενεῖς ἐκεῖνας καὶ γωνιώδεις κορυφὰς οἰκιῶν καὶ ναῶν, αἵτινες εἰσὶ προωρισμέναι νὰ δέξωσι ἐπὶ ἑξὲς μῆνας τὸ βάρος τῆς χιόνος; Ἐπειτα δὲν νοοῦμεν τὴν σκηνὴν τῆς γ'. πρᾶξεως. Εἰς ὅσας εὐρωπαϊκὰς πόλεις (γερμανικὰς μάλιστα καὶ τοὺς Παρισίους) εἶδομεν τὸν Φάουστ, ἡ γ'. σκηνὴ παρουσιάζει τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ, ὅχι τὸ ἐξωτερικόν. Καὶ ὁ Γκέτε εἰς τὴν ἀνάλογον σκηνὴν ἔχει τὸν Dom (Μητρόπολιν) ἐν τῷ δράματι. Ἐκεῖ μεταξὺ πλήθους ἄλλου, εἰσέρχεται ἡ Κρέτχεν* ἄρατον δὲ τὸ πονηρὸν πνεῦμα (Böse Geist τοῦ Γκαίτε) τὴν περισπᾷ εἰς ἄλλας σκέψεις καὶ δὲν τὴν ἀφίνει νὰ προσευχηθῇ. Ἐκεῖ λειποψυχεῖ καὶ ἀπάγεται παρὰ τῶν ἄλλων. Ἐν τῷ Ἀπόλλωνι τί ἔγινε; Ἡ σκηνὴ παριστᾷ ὅδον καὶ τὸ ἐξωτερικὸν τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ τοῦ χοροῦ εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται ἄλλοι διὰ τῆς θύρας, ἄλλοι διὰ τὴν εὐκολίαν, διὰ μέσου τοῦ τοίχου, ὅστις πρὸς ἐπίμετρον ἐστήθη στραβὰ καὶ ἀνεμίζεται ὑπὸ τῆς ἐσπερινῆς αὐρας. Προχωρεῖ ἡ Κρέτχεν, ὅπισθεν ὁ Μεριστόφελ καὶ γίνεται ἡ κωμικὴ ἐκείνη πρᾶξις, ἐκεῖνου μὲν ἐκτείνοντος εἰς σχῆμα ἀρπάγης ἢ τσεγκελιῦ τὰς χεῖρας καὶ τὰ δάκτυλα, κάμνοντος τὸ σχῆμα δὴθεν ὅτι τὴν αὔρει, ὡς εἰ ἦτο σχοινίον τι πλοίου ἢ κάρρου—τῆς δὲ Μαργαρίτας δὴθεν ὀπισθοχωρούσης. Ἐπειδὴ

ὅμως ἐκεῖνη δὲν τὸν βλέπει συμβαίνει τὸ ἔτι κωμικώτερον ἐπίσπε* ὅταν ἐκεῖνος τραβᾷ, ἐκεῖνη νὰ προχωρῇ καὶ νὰ ὀπισθοχωρῇ, ὅταν ἐκεῖνος δὲν τὴν τραβᾷ. Οἱ Ἰταλοὶ, βλέπετε, ἀγαποῦν πολὺ τὰς κινήσεις* εἶναι ὅμως περὶ τὰ ὅλα αὐτὰ τὰ κωμικά. Τὴν Κρέτχεν οὐδεὶς ἐμποδίζει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναόν* τὸ ἄρατον πνεῦμα μόνον τὴν ἐμποδίζει νὰ προσευχηθῇ. Ἡ μουσικὴ τοῦ μέρους τούτου ἄλλως εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἡ προσοχὴ τοῦ κοινοῦ δὲν πρέπει νὰ περισπᾷται διὰ πολλῆς δράσεως καὶ κινήσεων. . . Ἀλλὰ ποῦ νὰ ζητῶμεν τοιαῦτα!!!

Αἱ ἐνδυμασίαι γελοῖαι. Ποικιλία χρωμάτων ἀφθονος* κίτρινα, κόκκινα, μαβιά, πράσινα, ὅλα ἀποτελοῦν σύμπλεγμα ἀρλεκινικόν. . .

Καὶ τὸ τέλος, ἡ ἀποθέσις τῆς Κρέτχεν πῶς σὰς ἐφάνη; Ἡμεῖς τὴν ὀνομάζομεν ἀπομασκάρωσιν τῆς Κρέτχεν καὶ τοῦ Φάουστ καὶ τοῦ Γκέτε καὶ τοῦ Γουνώ. Παρουσιάζεται ἐν πρόσωπον, σὰν ἀρσενικόν, σὰν θηλυκόν, σὰν Ἄρης, σὰν Νέμεσις* κρατεῖ μίαν σοῦβλα εἰς τὴν δεξιάν, ἧς ἡ ἀκρα ἰτυλίχθη βάμβακι, ἠλείφθη οἰνοπνεύματι καὶ καίει* ἀλλὰ καὶ τὸ οἰνοπνεῦμα ἦτο ὀλίγον καὶ ἐσβέσθη καὶ ἤρχισε καιόμενος καὶ ὁ βάμβαξ. Ἐπειτα ἐκεῖ πέρα ἡ ψυχὴ δὴθεν ἀνερχομένη εἰς οὐρανοῦς. Δύο παιδία τυλιγμένα εἰς σινδόνας καὶ σιγαρόχαρτα (ἐντὶ νεφελῶν). Ἀνυψοῦνται* σκαλώνει τὸ σχοινίον, ἡ ὅλη σκηνογραφία ταλαντεύεται. . . Φθάνει, φθάνει. . . Ἀποστρέφομεν τὴν ὄψιν. . .

Καὶ τὸ κοινὸν τί κάμνει; Χειροκροτεῖ! Θαυμάσια! Ἦταν θεῖα, βρὲ ἀδελφε! τί λές! Καὶ οἱ ὑποκριταὶ εὐχαριστοῦν τὸ κοινὸν ἐπανελημμένως* βλέπεις τὴν χαρὰν τῶν καὶ ἱκανοποίησιν ἐζωγραφημένην ἐπὶ τοῦ προσώπου* ἱκανοποίησιν ὅτι κατενθουσίασαν τὸ φιλόμουσον καὶ νοῦμον κοινὸν διδάξαντες παρωδίαν Φάουστ μακαρωνίζοντος.

Μερίστο.

Θάνατος εἰς τοὺς κορέους

τοὺς κώνωπας, σκύπας, ψύλλους, κανθάρους κτλ.

Ἐγτομοκτόνος κόνις τοῦ Βικὰτ μετὰ φουσητήρος,

80 λεπ.—Ἐκαστος φουσητῆρ πλήρης κόνεως—λεπ. 80

Ἡ παγκόσμιος καὶ ἀλάνθαστος κόνις τοῦ Βικὰτ, ἡ τυχοῦσα τῶν πρώτων βραβείων εἰς ὅλας τὰς παγκοσμίους ἐκθέσεις, κέκτηται τὴν ιδιότητα ν' ἀποκτείνῃ ἅπαντα τὰ ὀχληρὰ καὶ φθοροποιὰ ἔντομα, οἷον κώνωπας, κορέους, ψύλλους, σκνίπας καὶ αὐτοὺς τοὺς κανθάρους. Ἡ κόνις αὕτη εὐρίσκεται ἐντὸς φουσητήρος (insufflae) καὶ δι' οὐ ἐκτοξεύεται εἰς ἀπάσας τὰς ὁπὰς καὶ σχισμάδας τῶν κλινῶν, τῶν τοίχων κτλ. καὶ εἰσδύουσα εἰς αὐτὰς τὰς φωλεὰς καταστρέφει τὰ τε ἔντομα καὶ τὰ ὠὰ αὐτῶν.

Διὰ τῆς εὐτελεστάτης αὐτῶν τιμῆς ἕκαστος δύναται νὰ ἀπαλλάτῃται τῶν ἐνοχλητικῶν αὐτῶν ζωῶν ἅτινα εἰσὶ ἀληθῆς μαστίξ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους.

Κεντρικὴ ἀποθήκη παρὰ τῷ φαρμακεμπορείῳ Κ. Ὀλυμπίου. Ὅδος Ἐρμού 206.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

(Ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τοῦ «Μίλλοντος», ὁδὸς Θεσείας, ἀρ. 12).